

Panium - Liczba trzynaście

Powrót do Panium

Jeff Pippenger

2026-02-17

Z Cezarei Filipowej do Cezarei Nadmorskiej, z przystankiem po drodze na Górze Przemienienia; Piotr symbolizuje sto czterdzieści cztery tysiące, którzy docierają do kamienia milowego święta Trąb w linii zbudowanej na dwóch liniach dwudziestu dwóch wersetów rozdziału dwudziestego trzeciego Księgi Kapłańskiej, w powiązaniu z okresem Pięćdziesiątnicy w czasach Chrystusa. Księga Kapłańska, rozdział dwudziesty trzeci, krzyż, Pięćdziesiątница oraz wysłanie przez Korneliusza posłańców po Piotra — wszystko to zostaje zestawione linia po linii z symboliką trzeciej, szóstej i dziewiątej godziny.

Chrystus o godzinie trzeciej, szóstej i dziewiątej na krzyżu, Piotr o godzinie trzeciej i dziewiątej w dniu Pięćdziesiątnicy oraz Korneliusz o godzinie dziewiątej, Piotr o godzinie szóstej w Joppie i o godzinie trzeciej w Cezarei Filipowej łączą się z Księgą Daniela 11,13–15, albowiem Cezarea Filipowa jest także Panium.

Piotr głosił przesłanie Księgi Joela w dniu Pięćdziesiątnicy, a gdy przedstawił swoje poselstwo domowi Korneliusza, Duch Święty został wylany na pogan, tak jak został wylany na Żydów w dniu Pięćdziesiątnicy. Wylanie Ducha Świętego na Żydów, a następnie na pogan, było typem wylania Ducha Świętego w dniach ostatecznych. Wylanie w dniach ostatecznych ma charakter dwoisty: rozpoczyna się od skropienia w dniu 11 września, ostatecznie zaś przechodzi w ogłoszenie Wołania o Północy, które sięga aż do ustawy niedzielnej, a następnie staje się głośnym wołaniem trzeciego anioła, w którym to miejscu i czasie późny deszcz zostaje wylany bez miary.

Weselcie się tedy, dzieci Syjonu, i radujcie się w Panu, waszym Bogu, gdyż dał wam we właściwej mierze deszcz wczesny, i sprawi, że spadnie dla was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny, w pierwszym miesiącu. A klepiska napełnią się pszenicą, a kadzie będą się przelewać winem i oliwą. I wynagrodzę wam lata, które pożarły szarańcza, konik polny, gąsienica i larwa, mój wielki zastęp, który posłałem między was. Joela 2:23-25.

Piotr reprezentuje tych, którzy uczestniczą w historii umiarkowanego wczesnego pokrapiania od 11 września aż do ustawy niedzielnej, a także w późnym deszczu, który przywraca „lata” reprezentujące cztery pokolenia narastającego buntu laodycejskiego adwentyzmu dnia siódmego, które zostały zniszczone. W świątyni, o dziewiątej godzinie, Piotr przedstawił z Księgi Joela przywrócenie lat.

Przeto pokutujcie i nawróćcie się, aby wasze grzechy zostały zgładzone, gdy od oblicza Pana nadejdą czasy ochłody; i pośle On Jezusa Chrystusa, który był wam uprzednio zwiastowany; którego niebo musi przyjąć aż do czasów przywrócenia wszystkiego, o których Bóg mówił przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata. Mojżesz bowiem rzeczywiście powiedział do ojców: Proroka jak ja wzbudzi wam Pan, Bóg wasz, spośród

waszych braci; jego będziecie słuchać we wszystkim, cokolwiek do was powie. I stanie się, że każda dusza, która nie będzie słuchać owego proroka, zostanie wytracona spośród ludu. A także wszyscy prorocy, począwszy od Samuela i ci, którzy po nim nastali, ilu ich tylko przemawiało, również zapowiadali te dni. Dzieje Apostolskie 3,19–24.

Wymazanie grzechów jest ostatecznym dziełem Chrystusa w sądzie badawczym, a owo wymazanie rozpoczyna się od domu Bożego.

Albowiem nadszedł czas, aby sąd rozpoczął się od domu Bożego; a jeśli rozpoczyna się najpierw od nas, jaki będzie koniec tych, którzy nie są posłuszni Ewangelii Bożej? A jeśli sprawiedliwy ledwie bywa zbawiony, gdzie się znajdzie bezbożny i grzesznik? Przeto niech ci, którzy cierpią według woli Bożej, w czynieniu dobra powierzają Jemu pieczę nad swymi duszami, jako wiernemu Stwórcy. 1 List Piotra 4:17–19.

Piotr zrozumiał w dniu Pięćdziesiątnicy, a także w domu Korneliusza w Cezarei Nadmorskiej, że wypełnia się Księga Joela. Pięćdziesiątnica symbolizuje ustawę niedzielną, gdy sąd nad domem Bożym dobiega końca, a następnie przechodzi do pogan. Jego poselstwo w czasie ustawy niedzielnej jest tym samym poselstwem głoszonym przy nadejściu Wołania o Północy. Proklamacja alfa stanowi początek okresu proroczego, który kończy się proklamacją omega. Piotr reprezentuje tych, którzy głoszą poselstwo, a poselstwo rozpoczyna się wraz z udzieleniem mu mocy, co jest naznaczone rozwiązaniem osła islamu. Osioł zostaje rozwiązany, aby zaznaczyć początek Wołania o Północy, i zostaje rozwiązany ponownie w czasie ustawy niedzielnej, która stanowi zakończenie Wołania o Północy.

Piotr zatem reprezentuje również tych, którzy zapowiedzieli atak islamu na Stany Zjednoczone. Poselstwo Piotra w czasie Wołania o północy jest korektą poselstwa, które nazaczyło pierwsze rozczarowanie i początek czasu zwłoki. Piotr zatem reprezentuje tych, którzy ogłaszają poselstwo Wołania o północy i którzy przeszli pierwszą fundamentalną próbę, która nadeszła w roku 2024 i zakończyła się 8 maja 2025 roku wyborem pierwszego amerykańskiego papieża, w wypełnieniu wersetu czternastego rozdziału jedenastego Księgi Daniela.

Okres od Święta Trąb aż do Pięćdziesiątnicy jest trzecim i testem lakmusowym okresu Pięćdziesiątnicy, ukazany w rozdziale 23 Księgi Kapłańskiej. Zasada trzech aniołów, którą zidentyfikowała Siostra White, jest też po prostu elementarną matematyką. Wskazuje ona, że nie można mieć trzeciego poselstwa bez pierwszego i drugiego. Skoro Piotr wygłasza kazanie na podstawie Księgi Joela podczas pięćdziesiątniczej ustawy niedzielnej, to naucza z Księgi Joela także na początku proklamacji poselstwa Wołania o Północy, które jest testem lakmusowym i trzecim sprawdzianem okresu Pięćdziesiątnicy. Piotr zatem reprezentuje wiernych podczas trój etapowego procesu próby, który rozpoczął się wraz z odpieczętowaniem Objawienia Jezusa Chrystusa, począwszy od 31 grudnia 2023 r. Jeśli Piotr jest obecny na trzecim etapie, musiał przejść dwa poprzednie etapy, gdyż nie można mieć trzeciego bez pierwszego i drugiego.

Okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczął się wraz z 9/11 i otworzył trzystopniowy proces próby, przedstawiony przez trąbny sygnał 9/11 wzywający do powrotu do fundamentów, a następnie nadeszła próba pierwszego rozczarowania 18 lipca 2020 roku. Trzecią

próbą tej historii jest prawo niedzielne. Dnia 18 lipca 2020 roku nastąpiła prorocza pustynia i w obrębie tego okresu pustyni w lipcu 2023 roku „głos” zaczął wołać, a następnie 31 grudnia 2023 roku, dwadzieścia dwa lata po 9/11, rozpoczęło się odpieczętowanie Objawienia Jezusa Chrystusa. Okres od 2023 aż do prawa niedzielnego (gdzie dokonuje się doskonałe wypełnienie 2 300 dni) identyfikuje ten odcinek czasu jako rozpoczynający się „23” i kończący się „23”, gdyż zamknięte drzwi 22 października 1844 roku stanowią typ zamkniętych drzwi przy prawie niedzielnym. Proroctwo o 2 300 latach jest reprezentowane przez „23” w 2 300.

Rok 1844 stanowił koniec historii pierwszego i drugiego anioła. Historia ta rozpoczęła się wraz z nadejściem pierwszego anioła w 1798 roku i zakończyła się czterdzieści sześć lat później, w 1844 roku. Te czterdzieści sześć lat reprezentuje świątynię millerystów, do której Chrystus nagle wszedł w 1844 roku. Ludzka świątynia oparta jest na "23" chromosomach zarówno u mężczyzny, jak i u kobiety, co czyni z "23" symbolem dzieła, które Chrystus rozpoczął w 1844 roku. Tym dziełem było połączenie Jego boskości z naszą naturą ludzką. Jezus posługuje się światem naturalnym, aby zilustrować rzeczywistość duchową, a dzieło, które rozpoczęło się w 1844 roku, u kresu 2 300 lat, jest ukazane przez złączenie "23" chromosomów męskich z "23" chromosomami żeńskimi. Gdy mężczyzna poślubia kobietę, stają się jednym ciałem, a owo małżeństwo jest tym, co Chrystus rozpoczął w 1844 roku. Zamknięte drzwi roku 1844 korespondują z zamkniętymi drzwiami prawa niedzielnego, a symbolem tych zamkniętych drzwi jest "23".

Przedział od 31 grudnia 2023 do „23” ustawy niedzielnej wyznacza okres, który zaczyna się alfą „23” i kończy omega „23”. Przedstawia on także okres świątyni stu czterdziestu czterech tysięcy. Ta właśnie historia jest fraktalem historii od 9/11 do ustawy niedzielnej. Rok 1844 jest reprezentowany przez liczbę „23” i wskazuje na początek sądu śledczego nad umarłymi. 9/11 wskazuje na początek sądu śledczego nad żywymi, a zatem 9/11 również posiada liczbę „23”. Okres od 9/11 do ustawy niedzielnej jest okresem z alfą „23” i omega „23”. Okres od roku 2023 do ustawy niedzielnej jest fraktalem okresu od 9/11 do ustawy niedzielnej i to w nim wznoszona jest świątynia stu czterdziestu czterech tysięcy. Świątynia millerowska była okresem czterdziestu sześciu lat, lecz w dniach ostatecznych już czasu nie ma; a millerowskie czterdzieści sześć lat na początku adwentyzmu jest typem tego samego okresu przy końcu adwentyzmu, i ten okres rozpoczyna się i kończy „23”, dając millerowską liczbę czterdzieści sześć.

Wszystkie trzy te historie reprezentują trzyetapowy proces próby (Millerowcy, 9/11 aż do dekretu niedzielno-ego oraz 2023 aż do dekretu niedzielno-ego). Historia ta rozpoczęła się od dźwięku trąby Michała, który 31 grudnia 2023 roku wskrzesił Mojżesza i Eliasza, i gdy Michał, który jest Chrystusem, zmartwychwstaje, czyni to przy dźwięku trąby.

Albowiem sam Pan zstąpi z nieba z okrzykiem, z głosem archanioła i z trąbą Bożą: a zmarli w Chrystusie powstaną najpierw. 1 Tesaloniczan 4:19.

Michał jest archaniołem; to jego głos, wspólnie z trąbą Bożą, wskrzesza, a List Judy poucza nas, że Michał wskrzesił Mojżesza.

Jednak archanioł Michał, gdy toczył spór z diabłem o ciało Mojżesza, nie odważył się wnieść przeciw niemu obelżywego oskarżenia, lecz powiedział: Niech Pan cię zgromi. Judy 1:9.

Chrystus, jako Michał Archanioł, odpieczętował Objawienie o Sobie 31 grudnia 2023 roku, gdy następnie wskrzesił Mojżesza i Eliasza, dwóch świadków, których zabito 18 lipca 2020 roku. Następnie nadeszła alfa-próba zewnętrznych fundamentów. Anioł, który zstąpił 11 września, zatrąbił w trąbę Jeremiasza, wzywając wiernych z powrotem do fundamentów ruchu millerowskiego, a równolegle z tym trąba Michała wprowadziła próbę fundamentów. Próba ta jest przedstawiona w Księdze Daniela 11:14, gdzie „zbójcy twego ludu” ustanawiają zewnętrzne widzenie. Millerowcy rozpoznali, że to Rzym wypełnił ten werset i ustanowili to widzenie.

Od dnia 8 maja 2025 r. rozpoczęto wznoszenie świątyni na kamieniu węgielnym i kamieniu fundamentowym. Trzydzieści lat po roku 1996 — kiedy przesłanie odpieczętowane w 1989 roku zostało formalnie ustanowione — rozpoczął się proces formalizacji przesłania odpieczętowanego 31 grudnia 2023 roku.

Formalizacja przesłania z 1989 roku, dokonana w 1996 roku, nastąpiła dwieście dwadzieścia lat po przybyciu jego historycznego podmiotu w 1776 roku. Odpieczętowanie z 2023 roku nastąpiło dwadzieścia dwa lata po tym, jak formalizacja z 1996 roku została potwierdzona w dniu 11 września 2001 roku poprzez proroczą manifestację islamu.

Piotr reprezentuje posłańców tej świętej historii, którzy zdają oba testy: fundamentu i świątyni. Test świątyni obejmuje skorygowanie chybnego przesłania z 18 lipca 2020 roku. Trzydzieści lat po sformalizowaniu w 1996 roku przesłania z 1989 roku, test świątyni obejmuje dzieło skorygowania, a następnie ponownego zwiastowania przesłania o islamskim uderzeniu na Nashville w stanie Tennessee. Sformalizowanie przesłania z 1989 roku zostało wyrażone przez publikację w 1996 roku czasopisma pod tytułem Time of the End. Czasopismo omawiało ostatnich sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela i identyfikowało prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych. Opatrznościowo nieaktywna służba, która już lata wcześniej nosiła nazwę Future for America, została przekazana naszej służbie przez poprzednich dyrektorów tej służby, którzy nie mieli światła na przesłanie z 1989 roku.

W 1996 roku nasza służba przyjęła nazwę Future for America i ukazała się publikacja, która przedstawiła przesłanie określające przyszłość Ameryki tak, jak jest ukazana w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Stany Zjednoczone zapoczątkowały swój proroczy wzrost w 1776 roku, a "22" lata później, u czasu końca w 1798 roku, rozpoczęły swoją rolę jako szóste królestwo proroctwa biblijnego, "220" lat po 1776 roku. W 1996 roku sformalizowano przesłanie dotyczące Stanów Zjednoczonych w proroctwie. "220" lat od 1776 roku oraz "22" lata od tego punktu do 1798 roku łączą się z Williamem Millerem, który w 1831 roku wygłosił swój pierwszy publiczny wykład, "220" lat po wydaniu Biblii Króla Jakuba. Początek i kres adwentyzmu podkreślają sformalizowanie przesłania, które zostaje odpieczętowane u czasu końca.

Trzydzieści lat po roku 1996, w roku 2026, próba świątyni obejmuje dzieło skorygowania przesłania z 18 lipca 2020 r. Tak więc przesłanie alfa z roku 1989 — przesłanie dla ostatniego pokolenia, sformalizowane w roku 1996 — zapoczątkowało trzydziestoletni okres, który zakończył się próbą skorygowania i sformalizowania przesłania. Te trzydzieści lat są symbolem

kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy sformalizują przesłanie Wołania o północy. Piotr reprezentuje tych, którzy dokonują tego dzieła w okresie drugiej próby świątyni omega.

Siostra White informuje nas, że Bóg dopuszcza, aby błąd pojawiał się wśród Jego ludu, w tym celu, aby pobudzić ich do studium.

Bóg pobudzi swój lud; jeśli inne środki zawiodą, wejdą między nich herezje, które dokonają ich przesiewu, oddzielając plewy od pszenicy. Pan wzywa wszystkich, którzy wierzą Jego słowu, aby obudzili się ze snu. Przyszło drogocenne światło, odpowiednie na ten czas. Jest to prawda biblijna, ukazująca niebezpieczeństwa, które są już u progu. To światło powinno prowadzić nas do pilnego studium Pisma Świętego oraz do jak najkrytyczniejszego zbadania zajmowanych przez nas stanowisk.

To stwierdzenie jest częścią passusu, który ostatecznie zakończy niniejszy artykuł. W artykułach i podczas naszych sabatowych spotkań na Zoomie pomyliłem pewne symbole w rozważaniach nad Księgą Daniela 11:10–15, i choć wprowadziliśmy konieczne korekty, zostałem odciągnięty od doprowadzenia do końca cyklu artykułów o Panium — bitwie, która prowadzi do prawa niedzielnego. Nadszedł czas, aby powrócić do Panium, a gdy to uczynimy, będziemy mieli dodatkową linię dowodową, którą reprezentuje Piotr w Cezarei Filipowej, czyli Panium.

Powróćmy teraz do naszych rozważań nad wersetami od dziesiątego do szesnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela, które ilustrują ukrytą historię wersetu czterdziestego. Zakończyliśmy we wrześniu, a zatem upłynęło około pięciu miesięcy.

Piotr wzywa swych braci, aby „wzrastali w łasce i w poznaniu Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa”. Ilekroć lud Boży wzrasta w łasce, nieustannie będzie uzyskiwał coraz jaśniejsze zrozumienie Jego Słowa. Będzie dostrzegał nowe światło i piękno w Jego świętych prawdach. Tak było w dziejach Kościoła we wszystkich wiekach i tak będzie aż do końca. Lecz gdy prawdziwe życie duchowe słabnie, zawsze pojawia się skłonność, by zaprzestać postępu w poznaniu prawdy. Ludzie zadowolają się światłem już otrzymanym ze Słowa Bożego i zniechęcają do dalszego badania Pisma Świętego. Stają się zachowawczy i starają się unikać dyskusji.

Sam fakt, że wśród ludu Bożego nie ma kontrowersji ani zamieszania, nie powinien być uznawany za rozstrzygający dowód, że mocno trzymają się zdrowej nauki. Jest powód do obaw, że mogą nie odróżniać wyraźnie prawdy od błędu. Gdy badanie Pism nie rodzi nowych pytań, gdy nie pojawiają się różnice zdań, które skłoniłyby ludzi do samodzielnego przeszukiwania Biblii, aby upewnić się, że mają prawdę, będzie i dziś, jak w dawnych czasach, wielu takich, którzy będą trzymać się tradycji i czcić to, czego nie znają.

Pokazano mi, że wielu, którzy twierdzą, że mają wiedzę o teraźniejszej prawdzie, nie wie, w co wierzy. Nie rozumieją dowodów swojej wiary. Nie mają należytej oceny dzieła na obecnym czasie. Gdy nadejdzie czas próby, znajdą się ludzie, którzy dziś nauczają innych, a którzy po zbadaniu poglądów, które wyznają, przekonają się, że w wielu kwestiach nie potrafią podać zadowolającego uzasadnienia. Dopóki w ten sposób nie zostali poddani próbie, nie zdawali sobie sprawy ze swojej wielkiej niewiedzy. I jest wielu w Kościele, którzy z góry zakładają, że

rozumieją to, w co wierzą; lecz dopóki nie pojawi się spór, nie znają własnej słabości. Gdy zostaną oddzieleni od tych o podobnej wierze i zmuszeni stanąć zupełnie sami, by samodzielnie wyjaśnić swoje przekonania, zdziwią się, widząc, jak bardzo mętne są ich wyobrażenia o tym, co przyjęli za prawdę. Pewne jest, że wśród nas nastąpiło odejście od Boga żywego i zwrócenie się ku ludziom, stawiając ludzką mądrość na miejsce mądrości Bożej.

Bóg rozbudzi swój lud; jeśli inne środki zawiodą, wkradną się między nich herezje, które ich przesieją, oddzielając plewy od pszenicy. Pan wzywa wszystkich, którzy wierzą Jego słowu, by ocknęli się ze snu. Nadeszło drogocenne światło, odpowiednie na ten czas. Jest to prawda biblijna, ukazująca niebezpieczeństwa, które są tuż przed nami. To światło powinno prowadzić nas do pilnego badania Pisma Świętego oraz jak najkrytyczniejszego zbadania stanowisk, których się trzymamy. Bóg pragnie, aby wszystkie aspekty i stanowiska prawdy były gruntownie i wytrwale badane, z modlitwą i postem. Wierzący nie powinni poprzestawać na domysłach i mętnie określonych wyobrażeniach o tym, co stanowi prawdę. Ich wiara musi być mocno ugruntowana na słowie Bożym, aby gdy nadejdzie czas próby i zostaną postawieni przed radami, by odpowiadać za swą wiarę, mogli zdać sprawę z nadziei, która w nich jest, z łagodnością i bojaźnią.

Roztrzaskajcie, roztrzaskajcie, roztrzaskajcie. Tematy, które przedstawiamy światu, muszą być dla nas żywą rzeczywistością. Ważne jest, aby broniąc doktryn, które uważamy za podstawowe artykuły wiary, nigdy nie pozwalać sobie na używanie argumentów, które nie są w pełni rzetelne. Mogą one co prawda uciszyć przeciwnika, lecz nie przynoszą czci prawdzie. Powinniśmy przedstawiać rzetelne argumenty, które nie tylko uciszą naszych przeciwników, ale też wytrzymają najdokładniejszą i najwnikliwszą analizę. U tych, którzy wykształcili się na polemistów, istnieje wielkie niebezpieczeństwo, że nie będą obchodzić się ze Słowem Bożym z należytą uczciwością. Spotykając się z przeciwnikiem, naszym usilnym staraniem powinno być przedstawianie zagadnień w taki sposób, by wzbudzić w jego umyśle przekonanie, zamiast jedynie dodawać pewności wierzącemu.

Jakikolwiek byłby postęp intelektualny człowieka, niech ani przez chwilę nie myśli, że nie ma potrzeby wnikliwego i nieustannego badania Pisma Świętego w poszukiwaniu większego światła. Jako lud jesteśmy wezwani indywidualnie, by być badaczami prorocत्व. Musimy czuć z gorliwością, aby dostrzec każdy promień światła, który Bóg nam ukaże. Mamy wychwytywać pierwsze przebłyski prawdy; a poprzez modlitewne studium można otrzymać jaśniejsze światło, które można przedstawić innym.

Gdy lud Boży popada w samozadowolenie i zadowala się swoim obecnym oświeceniem, możemy być pewni, że On nie okaże mu przychylności. Jest Jego wola, aby nieustannie posuwał się naprzód, by przyjmować światło coraz większe i wciąż wzrastające, które dla niego jaśnieje. Obecna postawa Kościoła nie jest miła Bogu. Wkradła się pewność siebie, która sprawiła, że nie odczuwa on potrzeby większej prawdy i większego światła. Żyjemy w czasie, gdy szatan działa z prawej i z lewej strony, przed nami i za nami; a jednak jako lud śpimy. Bóg chce, aby rozległ się głos, który pobudzi Jego lud do działania.

Zamiast otwierać duszę na przyjęcie promieni światła z nieba, niektórzy działają w kierunku przeciwnym. Zarówno za pośrednictwem prasy, jak i z ambony przedstawiano poglądy

dotyczące natchnienia Pisma Świętego, które nie mają aprobaty Ducha ani Słowa Bożego. Jest rzeczą pewną, że nikt ani żadna grupa ludzi nie powinna podejmować się wysuwania teorii w sprawie tak wielkiej wagi bez wyraźnego „Tak mówi Pan” na ich poparcie. A gdy ludzie, obarczeni ludzkimi ułomnościami, w mniejszym lub większym stopniu podlegający wpływom otoczenia i posiadający dziedziczne oraz wyrobione skłonności, które bynajmniej nie czynią ich mądrymi ani skierowanymi ku rzeczom niebiańskim, podejmują się stawiać Słowo Boże pod sąd i rozsądzać, co jest boskie, a co ludzkie, działają bez rady Bożej. Pan nie pobłogosławi takiemu dziełu. Skutek będzie zgubny zarówno dla tych, którzy się tym zajmują, jak i dla tych, którzy przyjmują to jako dzieło od Boga. Teorie przedstawiane co do natury natchnienia wzbudziły w wielu umysłach sceptycyzm. Istoty skończone, o wąskich, krótkowzrocznych poglądach, uważają się za kompetentne do krytykowania Pisma Świętego, mówiąc: „Ten fragment jest potrzebny, a tamten niepotrzebny i nienatchniony.”

Chrystus nie wydał żadnego takiego polecenia w odniesieniu do Pism Starego Testamentu, jedynej części Biblii, którą ludzie Jego czasów mieli do dyspozycji. Jego nauczanie miało na celu skierować ich umysły ku Staremu Testamentowi i ukazać w jaśniejszym świetle wielkie zagadnienia tam przedstawione. Przez wieki lud Izraela oddzielał się od Boga i utracił z oczu drogocenne prawdy, które On im powierzył. Prawdy te zostały przysłonięte zabobonnymi formami i ceremoniami, które skrywały ich właściwe znaczenie. Chrystus przyszedł, aby usunąć rumowisko, które zaciemniło ich blask. Umieścił je, niczym drogocenne klejnoty, w nowej oprawie. Wykazał, że daleki od wzgardzenia powtarzaniem dawnych, dobrze znanych prawd, przyszedł, aby ukazać je w ich prawdziwej mocy i pięknie, w chwale, której ludzie Jego czasów nigdy nie dostrzegli. On sam, jako Autor tych objawionych prawd, mógł odstąpić ludowi ich prawdziwe znaczenie, uwalniając je od błędnych interpretacji i fałszywych teorii przyjętych przez przywódców, aby dostosować je do ich własnego niepoświęconego stanu, ich niedostatku duchowości i miłości Bożej. Odrzucił to, co ograbiło te prawdy z życia i żywotnej mocy, i oddał je światu w całej ich pierwotnej świeżości i sile.

Jeśli mamy Ducha Chrystusowego i jesteśmy Jego współpracownikami, do nas należy nieść dalej dzieło, które On przyszedł wykonać. Prawdy Biblii znów zostały zaciemnione przez obyczaje, tradycje i fałszywe doktryny. Błędne nauki popularnej teologii uczyniły tysiące i tysiące ludzi sceptykami i niewiernymi. Istnieją błędy i niespójności, które wielu potępia jako naukę Biblii, a które w rzeczywistości są fałszywymi interpretacjami Pisma, przyjętymi w wiekach papieskich ciemności. Rzesze ludzi zostały doprowadzone do pielęgnowania błędnego wyobrażenia o Bogu, tak jak Żydzi, zwiedzeni błędami i tradycjami swego czasu, mieli fałszywe pojęcie o Chrystusie. „Gdyby wiedzieli, nie ukrzyżowaliby Pana chwały.” Do nas należy objawić światu prawdziwy charakter Boga. Zamiast krytykować Biblię, starajmy się, nauką i przykładem, przedstawić światu jej święte, ożywiające prawdy, abyśmy mogli „rozgłaszać cnoty Tego, który was powołał z ciemności do Jego przedziwnego światła.”

Zła, które stopniowo wkraadały się pośród nas, niepostrzeżenie odwiodły poszczególne osoby i kościoły od bojaźni Bożej oraz zamknęły przed nimi dostęp do mocy, którą On pragnie im udzielić.

Bracia moi, niechaj słowo Boże pozostanie takie, jakie jest. Niech ludzka mądrość nie waży się osłabiać mocy choć jednego stwierdzenia Pisma Świętego. Uroczyste potępienie w Księdze Objawienia powinno nas ostrzec przed zajmowaniem takiego stanowiska. W imieniu mego Mistrza wzywam was: „Zdejmij obuwie z nóg twoich, albowiem miejsce, na którym stoisz, jest ziemią świętą.” Świadectwa, tom 5, 707–711.